

OPUSCULUM

10/2014

MĚSÍČNÍK ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

OBSAH

Setkání České dominikánské rodiny	1
Zprávy z provincie	2
Zprávy od sester dominikánek z Iráku	4
Prosby o modlitby	6
Laická sdružení svatého Dominika	6
Krystal OP, nové knihy	8
Žebraví a solidární. List magistra řádu	9
J. H. Štěpánková: Porodit Krista	19

OPUSCULUM

Měsíčník České dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko

České dominikánské provincie

Adresa redakce:

Dagmar Ester Kopecká

Nám. Chuchelských bojovníků 11/5, 159 00 Praha 5

e-mail: ester@op.cz

č. účtu: 122918389/0800 (ČS) var. symbol 332

Roční předplatné (11 čísel) včetně poštovného je 280 Kč.

Internet: *opusculum.op.cz*

Uzávěrka dalšího čísla: 25. 10. 2014

SETKÁNÍ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY Praha 11. října 2014

Poslední výzva

Letošní setkání je tady. V programu došlo k drobné změně, protože jsme chtěli ponechat větší prostor terciářům s jejich vystoupením v Kaleidoskopu. Celý program najdete na poslední straně.

Děkujeme všem, kteří se do přípravy zapojili, a těm, kdo přislíbili pomoc při samotném setkání. Přesto i na vás ostatní něco zbylo. Proto bychom rádi opět požádali o pomoc všechny, kdo mohou jakkoli přiložit ruku k dílu, buď formou vašich kulinářských specialit, které přivezete s sebou, nebo výpomocí v den setkání (asistence na mši svaté, služba do kuchyně během vydávání obědů a následný úklid, služba v klášteře apod.). Přihlaste se u mě ráno při příjezdu.

Příspěvky budou opět vybírány dobrovolnou formou na místě a náklady by se neměly výrazněji lišit od předchozích let, kdy byly kolem 130 Kč na osobu včetně oběda.

Přihlášky se uzavíraly 1. října 2014. Přesto, pokud jste nestihli nebo jste si to ještě rozmysleli, pište obratem na sedor@op.cz. Pokusíme se vám maximálně vyhovět.

Jan Jáchym Beneš

Pozvánka do knihkupectví OLIVA

V rámci setkání dominikánské rodiny bude možnost zakoupit knihy v knihkupectví Oliva v Husově ulici, vedle vchodu do kláštera. Otevřeno bude od 8.00 do 18.00 hodin. Těšíme se na vaši návštěvu. Vybírat můžete již nyní na <http://oliva.op.cz>.

OPusculum se chystá do důchodu

Milí bratři a sestry,

OPusculum, jako měsíčník České dominikánské provincie, vychází už bezmála sedmáct let. Formy komunikace se během té doby dramaticky proměnily, a tak už možná nastal čas přizpůsobit tomu i tento časopis. Těch, co se zalíbením naslouchají šustotu otáčených stránek a ještě pořád mají rádi vůni čerstvě vytištěné knihy a po kapsách tahají umoloušané sešitky s oslíma ušima, ubývá. Většina se přesouvá do zajímavějšího a rychlejšího světa nových médií, jedniček a nul, klikání, brouzdání, tvítování... OPusculum už je na tohle staré, a tak se rozhodlo odejít do důchodu – letošní prosincové číslo bude číslem posledním.

Kazatelské středisko bude teď z pověření provinční kapituly hledat nové způsoby komunikace v rámci dominikánské rodiny. Kéž se mu daří. Pokud byste měli jakékoli nápady, podněty, nabídky spolupráce..., pište na jachym@op.cz.

Každoročně touto dobou vyzýváme opozdilce, aby uhradili dlužné předplatné. Tentokrát se chceme obrátit na potenciální platiče, kteří mají hluboko zakořeněný zvyk posílat v listopadu či prosinci peníze na další ročník: prosím vás, letos už nic neplaťte, další ročník v tištěné podobě už se nechystá.

Až kazatelské středisko najde ten pravý (moderní, krásný, efektivní) věstník, dá vám vědět. Držte palce a těšte se.

Ester

KALENDÁŘ AKCÍ

- **11. 10. 2014** Setkání České dominikánské rodiny v Praze
- **22. 11. 2014** Stálé studium v Praze
- **24.–26. 4.** Setkání formátorů LSSD na Svatém Kopečku
- **31. 5. – 7. 6. 2015** Dny víry v Praze
- **17. 10. 2015** Setkání České dominikánské rodiny v Praze

Česká sekce Mezinárodní společnosti sv. Tomáše Akvinského (SITA) u příležitosti stého výročí úmrtí papeže sv. Pia X. si vás dovoluje pozvat na přednášku PhDr. Štěpána M. Filipa OP, Th.D. na téma **«Principia et maiora Thoma Aquinatis pronuntiata sancte teaneantur»**. **Doporučování nauky sv. Tomáše Akvinského papežem sv. Piem X.** Přednáška proběhne v sobotu 4. října 2014 v 10 hod. v dominikánském klášteře sv. Jiljí.

DOMINIKÁNSKÁ 8

Knižní salón Krystalu OP
ZDE JSEM. Liturgie svěcení a kněžská spiritualita

8. října 2014 v 19.30 hod., čítárna klášteře (vstup Jilská 7a)

V této drobné knižce se autor, Vittorio Francesco Viola OFM, zamýšlí nad tím, jak obřad svěcení vytváří kněze, jeho život a jeho povolání.

Rozpravy o církvi
Co je na církvi tajemného?

teologický pohled na církev

9. října 2014 v 19.30 hod.

Hosté: Prokop Brož, Benedikt Mohelník

Neboť tak Bůh miloval svět...

dějiny spásy teologicky

23. října 2014 v 19.30 hod.

Hosté: Vojtěch Novotný, David Vopřada

PLZEŇSKÝ KONVENT

Cyklus přednášek Hospodaření církve v dějinách našich zemí

Srdečně vás zveme na cyklus přednášek, který na podzim pokračuje přednáškami Mgr. Petra Honče

16. 10. v 19.15 Od třicetileté války k josefínským reformám

Kristologický cyklus

9. 10. v 19.15 další přednáška z cyklu o tajemství Ježíše Krista. Přednáší fr. Tomáš Pospišil OP v sále klášteře.

<http://plzen.op.cz>

JABLONNÉ V PODJEŠTĚDÍ

Program poutí

5. 10. Slavnost Panny Marie Růžencové

zakoňčení poutní sezóny

10.00 mše sv., obnova zasvěcení Panně Marii

MNIŠKY ZNOJMO

Sliby S. Marie Cecílie

28. září 2014 při mši svaté v kapli Povýšení svatého kříže mnišek Kazatelského řádu ve Znojmě složila první řeholní profesi S. Marie Cecílie Kasanová OP. Prosíme o modlitbu.

KONGREGAČNÍ SESTRY

Věčné sliby s. Jordány a Albery

V neděli 17. srpna 2014 složily v olomouckém dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie do rukou generální představené SM Kristy Chládkové OP věčné sliby SM Jordána Kleinwächterová OP a SM Alberta Bobalová OP. Oběma sestram vyprošujeme hodně Božího požehnání!

Ubytování v KDS

Katolický domov studujících nabízí během školního roku (350 Kč/200 Kč) i letních

prázdnin (300 Kč/180 Kč) ubytování v centru Prahy. Více informací na <http://kds.op.cz>
<http://www.dominikanky.cz>

DÍLO BLAŽENÉ ZDISLAVY

27. září při mši svaté v kostele v Křižanově, kterou celebroidal náš spirituál P. Antonín Krasucki OP, složila sliby na další rok sestra Vladimíra Terezie Grauová z farnosti Postřelmov. Do prvního roku kandidatury byly přijaty sestry Mgr. Iva Hojková z farnosti České Velenice a Mgr. Věra Burešová z farnosti Kůrovice. Kandidátky Mgr. Bc. Eva Dominiková z farnosti Vsetín a Marie Švarcová z farnosti Plzeň projevily své rozhodnutí pokračovat v druhém roce kandidatury. Ostatní sestry zdislávky obnovily své doživotní sliby. Prosíme o modlitbu, abychom s láskou žily pro Ježíše uprostřed světa v jeho církvi.

DNY VÍRY PRAHA 2015

Od září se opět budeme scházet na společných modlitbách za Dny víry. Až do května 2015 budou v pravidelných termínech – vždy čtvrtou středu v měsíci od 19.00 u sv. Vojtěcha (v Pastoračním středisku v Kolejní 4 v Praze).

Zveme vás i vaše spolupracovníky. Prosím pošlete tuto informaci dál.

(Čtvrtou středu v prosinci, tj. 24. 12., společná modlitba nebude.)

Martin Mezd Rosenbaum

DOMINIKÁNI NA FACEBOOKU

<http://www.facebook.com/groups/435180273216709/>

<http://www.facebook.com/KrystalOp>

<http://www.facebook.com/Dominikanska8>

NOVÁ GENERÁLNÍ PŘEDSTAVENÁ ČESKÉ KONGREGACE SESTER DOMINIKÁNEK

Milé sestry, milí bratři,
jsem sestra Krista OP, křesťanka, která byla 25. července 2014 na šest let zvolena generální představenou České kongregace sester dominikánek.

Každá z jednašedesáti dnes žijících sester naší kongregace „chce být věrna kontemplativnímu a činnému způsobu života v duchu charismatu svatého Dominika láskou k Pravdě, prohlubováním znalostí Božích pravd a jejich předáváním. Sestry usilují o dokonalou lásku k Bohu a bližnímu, která má svůj původ v učení a příkladu božského Mistra. Oslavují Boha a slouží církvi svým zasvěcením,

životem modlitby a obětí, slavením liturgie, vydáváním svědectví víry osobním příkladem i apoštolátem, spočívajícím ve výchově a vyučování a charitativní službě.“ (srov. Stanovy České kongregace sester dominikánek).

V kongregačních dějinách, jak je koncem čtyřicátých let sepsala sestra Jiřina Běhalová OP, je naše kongregace popsána jako „jedna z malých ratolestí na velkém a starobylém kmeni řádu svatého Dominika, která vypučela na větví III. řádu“.

Kongregace svým vznikem v roce 1889 jakoby volně navázala na rozmanitost předtridentských klášterů třetího řádu. V její historii lze vysledovat přinejmenším dvě období, která by mohla být označena jako „heroická“: začátek 20. století, kdy desítky sester vyčerpaných službou zemřely na tuberkulózu, a 50. léta, kdy se desítky sester musely vzdát svých osobních plánů, touhy po vzdělání, po pedagogické práci, po intelektuálním způsobu života...

Úkol nové služby tak krásnému společenství mě zaskočil natolik, že jsem do OPuscula nebyla schopna napsat dřív :-). Nově zvolení představení „jiných ratolestí téže větve III. řádu“ dokázali reagovat rychleji. Pročítám jejich dopisy a docházím k závěru, že podobný typ služby s sebou přináší i podobné pocity: ztotožňuji se s Lenčinou – Bernadetinou prosbou o odpuštění nedostatečnosti osobního svědectví (OPusculum 3/2013) i Vincencovu nadějí, že „když Bůh dopustí, i motyka spustí“ (OPusculum 4/2013).

Prosím vás všechny o modlitbu za mě, za vikářku sestru Dominiku a za sestry Miriam, Bernadetu a Bedřišku – členky generální rady, aby i náš kongregační výhonek na Dominikově stromě nadále kvetl k oslavě Boží a mnohé duše přitáhl blíž k Pravdě.

Krista OP

„JE ČAS ROZENÍ I ČAS UMÍRÁNÍ“ (Kaz 3,2) **Dopis od sester z Iráku, 9. září 2014**

Silná Kazatelova slova, která často slýcháme, nám připomínají nevyhnutelnost narození a smrti – dostaví se, ať jsme na ně připraveni nebo ne. Musíme je přijmout, uchopit. Občas se stane, že narození i smrt zakusíme v témže dni – tak jako my během věčřejší mše svaté.

Slavily jsme narození Panny Marie a do Božích rukou odevzdaly jednu naši starší spolusestru. Patřila ke skupině starších sester, které se měly po rekonstrukci mateřince vrátit do Karakoše. Bohužel, nečekané stěhování a cesta do Ankawy v Erbilu jim způsobily šok – velmi po návratu do Karakoše toužily.

Pomáhat spolu s mladými sestrami v táborech a střediscích v Erbilu už nemohly, ale zaujatě sledovaly televizní zprávy. To násobilo jejich bolest a utrpení lidí je velmi znepokojovalo. Jejich břímě bylo tak těžké, že během deseti dní tři z nich zemřely.

Navzdory této ztrátě a bolesti, kterou naše společenství zakouší, se radujeme. Vždyť naše sestry se rozhodly prožít život v plnosti a nedovolit zoufalství, aby uhasilo jejich vnitřní světlo. Uprostřed zdrcujících těžkostí včera dvě sestry obnovily své sliby a dvě postulantky přijetím hábitu zahájily noviciát.

V jednom dni se sešly paradoxy života a smrti; staly jsme se svědky smrti a současně vzkříšení. Toto znamení naděje a Boží přítomnosti nám dává odvahu pokračovat v cestě s naším lidem, který je stále vyháněn, oslabován, zbídačován.

Vstoupili jsme do pátého týdne vyhnanství a lidé žijí pořád stejně bídě. Zdá se, že situace se ještě zhoršuje, protože svět náš nárek ignoruje a tváří se, jako by neviděl. Hrozba roste, poněvadž lidé přicházejí o další střechu nad hlavou. Ti, kteří se uchýlili do škol, musí odejít, protože brzy začne školní rok. Nemají kam jít. Všude je nedostatek léků, jídla, lůžek, příkrývek a oblečení. Lidská důstojnost je pošlapávána. Nejhorší je, že netušíme, kdy toto martyrium skončí. Ani centrální vláda ani kurdské jednotky zatím neudělaly žádné podstatné kroky k tomu, aby od „Islámského státu“ znovu získaly všechna křesťanská města.

Rády bychom vás informovaly i o tom, že se ve dvoře našeho konventu snažíme vybudovat provizorní příbytek pro naše sestry, ale je to velmi náročné. Doufáme, že se dílo podaří dokončit do dvou týdnů.

Prosím, pamatujte na nás a modlete se za nás. Vaše pomoc může mnohé změnit.

Sestra Marie Hanna OP

Dominican Sisters of Catherine of Siena – Iraq

Překlad Krista OP

Přispět na naše sestry a bratry v Iráku můžete také prostřednictvím České kongregace sester dominikánek – dary můžete poslat na jejich účet č. 1346078379/0800, do zprávy pro příjemce napište: Dar pro Irák. I malá částka pomůže! Pán Bůh zaplatí.

PROSBY O MODLITBY

- ❖ za otce provinciála fr. Benedikta Mohelníka OP a bratry zastávající provinční officia
- ❖ za dominikánskou rodinu v Sýrii, Pákistánu a na Filipínách
- ❖ za křesťany a ostatní menšiny v Iráku
- ❖ za projekt přestavby pražského kláštera
- ❖ za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ❖ za naše bratry studenty ve Francii
- ❖ za projekt kláštera mnišek v Praze-Lysolajích
- ❖ za projekt Centra rodin sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí
- ❖ za Dny víry 2015 v Praze
- ❖ za všechny minulé, současné i budoucí asistenty místních sdružení LSSD

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY – ŘÍJEN

1. Za oblasti světa zasažené válkou a násilím, aby jim Pán daroval pokoj a mír.
2. Aby oslavy Světového dne misí probudily v každém věřícím nadšení k hlásání evangelia po celém světě.
3. Aby nás úcta k Panně Marii vedla k pozornosti vůči Božímu slovu a k pohotové službě bližním.

LAICKÁ SDRUŽENÍ SVATÉHO DOMINIKA ZPRÁVY Z MÍSTNÍCH SDRUŽENÍ

MS OLOMOUC (*představený Reginald Jiří Machačík*)

Naše letošní zářijové setkání bylo obzvláště slavnostní. Vždyť jsme přijímali do sdružení dva nové členy a šest dalších skládalo sliby! Současně byla památka svatého Jana Zlatoústého.

Jako pravidelně, začali jsme modlitbou ranních chval. Velmi jsme se zaradovali, když mezi nás tentokrát přišel i náš bratr jáhen Miloš Dominik Pour. S bratrem Josefem Bartolomějem Michalčíkem jsme měli mezi sebou hned dva jáhny!

Slavnostní chvíle začaly se mši svatou v 9.30, kterou celebroidl otec Česlav. Nejprve náš představený přijal při obřadu obláčky dva naše kandidáty jako novice: paní Marii Mohaplovou a pana Dušana Mačáka. Se škapulířem dostali nová jména: Anna od andělů a Česlav.

Po homilii vystoupili dopředu a v prostraci žádali o milosrdenství Boží a naše bratr Miroslav Kamil Gut a sestry Markéta Tomečková, Ivanka Bernadetta Maderová, Michaela Marietta Moravcová, Ludmila Alžběta Schotliová a Jitka Hosanna Štěpánková. Z nich sestra Markéta skládala slib časný, ostatních pět slib doživotní.

Po skončení bohoslužby, která se vzhledem k obláčkám a slibům dosti protáhla, jsme se přemístili do sálu. Bratr Reginald nás informoval o červnovém zasedání provinční rady LSSD, o ustanovení a výši členských příspěvků a o stavu prací na úpravě Partikulárních směrnic. Informoval nás o chystaném Setkání dominikánské rodiny v Praze dne 11. 10., které připadá na pravidelný říjnový termín našeho setkání; proto se příští setkání uskuteční spolu s dominikánskou rodinou v Praze.

Následovala modlitba sexty a oběd.

Po obědě jsme blahopřáli sestrám Ludmile Bezecné a Boženě Cecílii Jánské k 80. narozeninám a sestře Gabriele Xaveře Piáčkové k narozeninám čtyřicátým. Poté setkání pokračovalo zprávami o významných letních událostech v Olomouci: o kněžském a jáhenském svěcení a o primici otce Gabriela. Bratr Reginald pak ještě informoval o dalších významných událostech chystaných na 1. pololetí 2015: 24.–26. dubna setkání formátorů na Svatém Kopečku, které organizuje naše sdružení, a o misiích v Praze na začátku června. Po modlitbě dvou desátek růžence za mír na Ukrajině a za Boží i lidskou pomoc pro křesťany v Iráku a Sýrii jsme ve 14.30 naše setkání ukončili.

Marcela Magdalena Machačíková

VZPOMÍNKA

Moje touha navštívit s vnučaty Jablonné a svatou paní Zdislavu se letos naplnila. Přestože nám vyšel velmi chladný víkend, vnučky (3. a 5. třída) byly plny zájmu. Sestra dominikánka (na jméno jsem se nezeptala), která nás provedla kostelem i katakombami, se děvčatům moc líbila. Byla velmi milá.

Já jsem ovšem viděla, jako starší generace, lidi, kteří provázeli v dobách temnoty nás... Jarmila Kateřina Doležalová nic nevysvětlovala, ale odvezla nás na slavnost v Jablonném i s našimi malými dětmi. Sestra Inviolata Stuchlá se nám při všech svých povinnostech věnovala vždy s osobním zájmem.

Jindy jsme přijeli, otevřely se dveře ke klášteru a otec František v montérkách. Odložil kbelíky sutě, usmál se, otřel ruce a dal požeňnání synovi ke studiu na střední škole.

Vděčně vzpomínám také na otce Jindřicha Gaizlera, který, ač sám velmi zkoušen a vyčerpán, dovedl v několika větách pochopit a utěšit unaveného poutníka a sdílet radost nad vyslyšením na přímlyvu svaté paní Zdislavy.

Nejsem člověkem pera, ale moc by mě potěšilo (a možná nejen mě), kdyby se na stránkách OPuscula objevila nějaká vaše vzpomínka pro památku OP světel pro nás odcházející i pro nastupující generaci.

V modlitbě Hana Kateřina Večerková

NAKLADATELSTVÍ KRYSTAL OP

Krystal OP, Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 224 237 750
<http://krystal.op.cz>; e-mail: krystalop@volny.cz
 placení zásilek: č.ú. 2105992658/2700, v.s. 6010
 sponzorské dary: č.ú. 6375022/2700, v.s. 5797825

Plánovací diář 2015

Český národní a řádový provinční kalendář s informacemi o mešních čteních na každý den. Formát A6, uspořádání po týdnech, prostor pro denní záznamy
 Brož., cca 130 str., cca 95 Kč

Charles Journet: Promluvy o vykoupení

Tajemství Vtělení ve své celistvosti zahrnuje i velikonoční tajemství, Ježíšovu vykupitelskou smrt na kříži a jeho vzkříšení o velikonočním ránu. Vykoupení, jakožto zjevení svrchovaného bohatství Boží lásky a zdroj naší spásy, nepřestalo zaměstnávat myšlenky a rozjímání Charlese Journeta.

Toto tajemství leží v srdci jeho teologie. Stalo se předmětem i mnoha kázání na duchovních cvičeních, jejichž přepis zde nabízíme.

Vyjde v říjnu, brož., 100 str., cca 125 Kč

KNIHKUPECTVÍ OLIVA

Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 606 657 544, <http://oliva.op.cz>
 e-mail: knihy-oliva@quick.cz, Otevřeno: Po-Pá 10-18 hod.

Knihkupectví v areálu pražského kláštera nabízí produkci nakladatelství Krystal OP, literaturu z oblasti křesťanství, judaica, pravoslaví a historickou a filosofickou literaturu. Kompletní nabídku naleznete v internetovém knihkupectví <http://oliva.op.cz>. Chcete-li být pravidelně informováni o novinkách, napište nám: knihy-oliva@quick.cz. Těšíme se na vaši návštěvu a objednávky!

Getruda z Helfty (1256–1302): Posel božské lásky

Překlad zásadního díla vynikající osobnosti německé literatury, vzdělané svatě benediktinky z durynského duchovní-kulturního střediska Helfty. Myšlenkový svět Posla je vysoké úrovně, ale přitom je srozumitelný a jasný. Gertruda psala mnoho. Psát pro jiné pro ni bylo oblíbeným skutkem lásky. *Refugium, brož., 387 str., 295 Kč*

Edita Steinová: K problému vcítění

Nadační fond Edity Steinové, váz., 143 str., 295 Kč

Vratislav Vaníček: Svatý Václav / Panovník a světec v raném středověku

Paseka, váz., 324 str., 390 Kč

Řeholní život v českých zemích. Druhé, inovované vydání

KN, váz., 398 str., 499 Kč

Charlotte Kernerová: Všechna krása nebes

Životní příběh Hildegardy z Bingen. *Academia, brož., 169 str., 260 Kč*

Gabriele Amorth: Zlí duchové a exorcismy

KN, brož., 53 str., 60 Kč

ŽEBRAVÍ A SOLIDÁRNÍ PRO KULTURU SOLIDARITY VE SLUŽBĚ KÁZÁNÍ

List magistra řádu

Ve světě, kde je v oběhu více bohatství a peněz než kdykoli předtím, zatímco odstup mezi bohatými a chudými se stále více prohlubuje, nemůže Řád k této situaci zůstat netečný ani ponechat na „logice světa“, aby určovala vztahy mezi námi. Z tohoto důvodu, a také abychom zakotvili naše kázání ve starosti o spravedlivější svět, u nás musíme rozvinout opravdovou a náročnou „kulturu solidarity“. Ta se bude podílet na posílení naší jednoty, základní charakteristiky našeho Řádu.

Úvod: kultura solidarity vycházející z žebravosti

Žebravost

Řád kazatelů byl založen jako řád žebravý a, byť se samozřejmě období liší, je důležité mít to na paměti, je-li je řeč o naší dominikánské identitě. Je známo, že Dominik měl ohledně chudoby velmi radikální nároky. Ve své době si přál volbu životního stavu v solidaritě s těmi, kteří byli v bídě. Kládl také důraz na to, že nic není vlastnictvím, ať už osobním, nebo komunitním. Stav žebravosti, dle příkladu samotného Ježíše (srov. Tomáš Akvinský, *Summa Theologiae*, III 40 3), byl toho přirozeným důsledkem. Nicméně kromě toho, že vychází z volby radikálního vztahu k chudobě, žebravost svědčí i o volbě žít v závislosti na těch, ke kterým jsou kazatelé posláni, po vzoru závislosti Ježíše a jeho prvních učedníků kráčejících městy a vesnicemi, aby ohlašovali království Boží (Lk 8, 1–3). Tato závislost ukazuje nejen vůli přijmout riziko určité hmotné nejistoty a odevzdání se do Boží prozřetelnosti po vzoru svatého Dominika, ale také volbu putovního kázání. Mluvit o solidaritě v obecném evangelizačním poslání tedy evokuje nutnost vzájemné podpory v případě poslání evangelního putování. To zároveň kvalifikuje náš život (putování kvůli evangelium) i determinuje náš cíl (cestování kvůli předávání evangelia).

Volba takové žebravé nejistoty dnes není z různých důvodů zdaleka zřejmá. Samozřejmě musíme přijmout určité množství závazků, například ty, které se týkají

formace nejmladších bratří či zajištění nejlepší možné péče pro nejstarší, ale i zdravotního pojištění a starobního důchodu, nebo správy našich obytných a liturgických prostor. Co se týče skutečnosti sociální nejistoty, jejichž obětmi se stali mnozí v četných zemích, nebylo by ani zdravé ani správné chtít nás s ní identifikovat. Byť jsou mezi různými složkami dané společnosti zavedeny systémy solidarity, řeholníci se nemohou dobrovolně stavět do pozice, ve které by byli druzí vázáni jim přispět v té či oné jejich potřebě, kterou by mohli jinak vyřešit sami. Přesto má být zvolení určité střídmosti a jednoduchosti rozhodnou volbou. To proto, abychom nebyli vzdáleni těm nejslabším a nenacházeli se v „solidaritě“ s bohatými a mocnými, aniž bychom si to skutečně vybrali. A je třeba uznat, že jsme si postupně zvykli na jistou životní úroveň zavazující k zajišťování náležitých prostředků, a že nejsme vždy připraveni snížit úroveň života i komfortu, kterou v mnoha zemích požíváme. Podobně jsme si na mnoha místech zvykli být vlastníky významných nemovitostí (či jsme dokonce usilovali se jimi stát), jichž bychom se kvůli zajištění nejzákladnějších potřeb jen velmi těžce vzdávali, a přitom máme potřebu dožadovat se štedrosti druhých, aby nám pomohli potřeby pokrýt. Je tedy třeba nespokojovat se s planými frázemi. Zamyšlení nad žebravostí má být pro nás výzvou, abychom objektivně a pokorně zhodnotili to, k čemu nás tato volba zavazuje a jaké jsou reálné potřeby, kvůli kterým považujeme za legitimní žádat o pomoc druhého. Zvláště jedna otázka nás musí zaměstnávat: nakolik nás náš vztah k žebravosti činí závislými na druhých vzhledem k pokrytí každodenních potřeb a nakolik chápeme žebravost jako moderní způsob žádání o podporu druhých v potřebách, které si sami stanovíme? Nebo se naopak, což je spravedlivější, chceme učit spoléhat na druhé tak, abychom determinovali na základě „živých vztahů“ (LCO, 99 II), které s nimi máme, úroveň života, jež by byla přiměřenější naší kazatelské misi?

Solidarita a společné dobro

Dvě poslední generální kapituly (ACG Rome 2010 §§57, 72–73; ACG Trogir 2013 §§48, 57, 111, 209) nás zvou k položení otázek týkajících se našeho způsobu žití chudoby a žebravosti v širším rámci opravdové kultury solidarity. Tato perspektiva by nám mohla pomoci vyhnout se riziku, které je často zmiňováno během vizitací provincií. Tím je přijímání takových rozhodnutí ohledně apoštolátu, která by ve skutečnosti sledovala kritéria vycházející spíše ze zlepšení ekonomické jistoty než z našeho poslání. Toho mnozí bratři, jak říkají, litují. Při vizitování provincií se setkávám například s bratry, kterým je líto, že jim nutnost udržet nějaké výnosné officium brání odpovědět na naléhavější potřeby, případně že volba setrvání na nějakém místě souvisí s jeho rentabilitou více než se skutečnými potřebami místa. Ekonomické otázky jistě musí být brány v potaz při organizaci našeho apoštolského života, jak ale docílit toho, aby se nestaly svazujícím kritériem, které by bránilo odpovědět na potřeby evangelizace či kreativity?

Od založení řádu existovaly mezi různými entitami četné formy solidarity. Umožnily rozmach našeho poslání a během staletí upevnily bratrská pouta solidarity. Nicméně kultura posílená solidaritou mezi námi znamená, kromě dalších souvisejících nároků, slyšet výzvu nezaměřovat se nejprve na sebe, ale, dle krásných slov kard. Ratzingera ukazujícího duchovní nároky nové evangelizace, dát „se vyvlastnit“.¹ Toto vyvlastnění sebe sama starostí o potřeby druhých by mohlo dát základ prostředí, ze kterého by vyvstalo a kde by zakořenilo povědomí obecné apoštolské zodpovědnosti, vzhledem k níž by byla následně uspořádána organizace našeho konkrétního materiálního života. Solidarita by tak neznamenala pouze zásobu prostředků, díky kterým by každý mohl, s pomocí druhých, uskutečnit vlastní projekty, ale spíše způsob našeho žití na základě obecné starosti o Kázání, která by nás více uschopnila k přizpůsobení našeho konkrétního života reálným apoštolským potřebám přijatým solidárně všemi.

Vezměme si příklad počáteční formace bratří. Ta by mohla být jedním z hlavních prvků takové obecné zodpovědnosti, vždyť příprava bratří kazatelů pro zítřek by měla být starostí každého. V této oblasti lze konstatovat skutečnou nerovnost mezi bratry řádu, ať už se jedná o prostředky k udržování každodenního života ve formačních domech, ke studiu (knihovny, vybavení, zápis do škol), či k poznávání univerzality řádu. Přitom každý bratr ve formaci složí profesi pro řád. Budeme muset najít způsob, jak tuto skutečnost z ekonomického hlediska lépe zohlednit, tak aby každý mohl užívat nutných prostředků pro svou formaci a počáteční studia. Stejnou potřebu solidarity by bylo možno zdůraznit i v oblasti doplňkových a specializovaných akademických studií, kterými jsou provincie povinny připravovat bratry pro přijetí oné dimenze poslání řádu. Mezi některými provinciemi už existuje řada příkladů uskutečňování solidarity v oblasti formace a štedrost určitých entit je obdivuhodná. Bezpochyby bychom mohli účinnost této podpory ještě zlepšit lepším strukturováním solidarity na úrovni celého řádu. Sem patří adaptace a spolupracování zajištěné četnými formačními strukturami nacházejícími se v provinciích, které jsou dobře zajištěny a mohou tak uvolnit síly, podpora doposud křehkých formačních domů, studijní stipendia, spolupráce strukturované pro výuku, disponibilita k posílení formačních komunit atd.

Mluvíme-li o solidaritě, odkaz z Písma, který nás spontánně napadne, je popis první komunity ve Skutcích apoštolů, ve které „všichni věřící drželi pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všečen svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval“ (Sk 2, 44–45). Víme dobře, že nejde jen o dělení se s druhými a ještě méně o dělení se ze štedré „dobré vůle“ o přebytek, ale především o zájem *a priori* o potřeby druhých, které bereme určitým způsobem za vlastní. Tam, kde máme někdy

¹Jako vyvlastněný dům ztrácí vlastníka, jedná se i zde o jakési zřeknutí se vlastnictví sebe (pozn. překl.).

pokoušení řešit otázku společného užívání jen z ekonomického pohledu, je třeba spíše širšího hlediska, které vzbuzuje solidaritu pomáhající zvládnout potřeby týkající se apoštolských úkolů nebo posílení komunit z důvodů naší obecné apoštolské zodpovědnosti. Hřích zatajení, o kterém mluví Skutky, není v první řadě lži, ale opuštěním starosti o jednotu všech předpokládající bezpodmínečnou důvěru a vzájemnou úctu. Žebřavost je jako škola, která nás učí přijímat roli být žebřáky a vycházet přitom ze starosti druhého o naše potřeby. Společné užívání věcí je zase výchova ke bdění nad společným dobrem, což je ovoce péče o potřeby druhých.

Obnova v Řádu

Tato výzva k rozvinutí kultury solidarity byla představena posledními generálními kapitulami, které zároveň vybízely k restrukturalizaci Řádu. Ta náleží do perspektivy obnovení, ke kterému nás zve blízká oslava výročí založení Řádu. Musí být tedy definována nikoli jako racionalizace našich struktur, ale jako vůle lépe orientovat naše formy organizace ke kazatelskému poslání. Ve hře je propagace a podpora řádového kázání pro církve na nových, či zvláště obtížných místech. V tomto rámci je zásadní nebrat v potaz pouze to, co je silné, organizované, pevně zavedené a zajištěné. Riziko restrukturalizací v našem globalizovaném světě je totiž preferovat nejsilnější a zvat slabé k připojení k nim, či vstoupení pod jejich ochranu a vydávat je tak rozmarům dobré vůle silných. V našem úsilí o restrukturalizaci naopak musíme brát v potaz komplementaritu všech forem přítomnosti kázání Řádu, jakkoli jsou silné nebo i křehké. Například počátky nové misie mohou být křehké a nejisté a požadují dlouhou souvislou podporu, a přitom bychom někdy chtěli rychle soudit její efektivnost. Také je známo, že určitá důležitá místa kázání jsou a zůstanou zvláště zranitelná a málokdy schopna zajistit živobytí kazatelů, což ospravedlňuje zajištění dlouhodobé solidarity. Jediné možné je tedy, jak už bylo zmíněno, hledisko společné zodpovědnosti za kázání, díky které si společně umožníme nést Slovo na obtížnější místa, kde křehkost a nejistota budou dokonce podmínkou evangelního svědectví.

Taková kultura solidarity musí být pochopitelně umístěna do celkového světového kontextu. Jedním z charakteristických rysů „globálního světa“ je zvětšující se odstup mezi bohatými a chudými. Určitým způsobem se zvětšuje i u nás, mezi provinciemi, a někdy dokonce mezi komunitami jedné provincie. Tento odstup se rozšiřuje také mezi námi a nejkřehčími vrstvami společnosti, ke kterým jsme poslání (způsoby dopravy a komunikace, přístup ke zdravotní péči, vzdělání...). Myslet na kulturu solidarity nás tak zavazuje precizovat smysl, který chceme dát tomu, že jsme poslání, abychom žili jako bratři se světem a tímto bratrstvím svědčili o Slově, které se obrací ke všem s pozváním ke přátelství s Bohem. V tomto smyslu nás solidarita učí rodit se pro bratrství, jak uvnitř našich komunit, tak ve vztahu k těm, ke kterým jsme poslání.

Solidarita a sliby

Solidarita není jedním ze tří klasických řeholních slibů, ovšem v této perspektivě žebravosti můžeme pochopit, jaký je vztah kultury solidarity, o níž jsme pojednali výše, k těmto třem slibům. Když v Řádu vyslovujeme *slib poslušnosti*, žádáme o milost zasvětit svůj život Slovu po způsobu putujících kazatelů. V určitém smyslu činíme slib být žebravými, protože jsme kazatelé.

Dominik žádal po prvních bratřích slib poslušnosti a společného života. Zdá se mi, že tak zdůrazňoval vztah mezi kázáním a námahou komunity bratří a implicitně potvrdoval, že služba kázání je úzce spojena s tajemstvím milosti, jíž Kristus ustanovil církev jako bratrství dané světu coby znamení naděje na spásu. Zavázání se ke společnému životu není v prvé řadě závazkem plynoucím z mravní observance, ale spíše právě dosvědčením naděje v ono tajemné dílo rození k bratrství. První společníci Ježíšova kázání viděli, že se učinil solidárním s lidstvem, solidárním s těmi, kdo neměli své místo ve společnosti ustanovené lidmi. Sem patří malomocný, slepý od narození i ochrnutý, nebo také celníci a hříšníci, s nimiž neodmítá sedět u stolu – zkrátka Ježíš je solidární se všemi, aby všem přinesl spásu. Učedníci sami se takto naučili žít takovou solidaritu (srov. Lk 8–10; Mt 10) jako výsostnou cestu ke kázání. Pavlovy apoštolské listy ukazují, jak mohlo být pro nově obrácené věřící těžké nalézt opravdový vztah k solidaritě mezi sebou navzájem. Listy zdůrazňují naprosto zásadní roli tohoto ekonomického rozměru v životě Kristových učedníků. Svědectví bratrského života není mravní ideál, který už došel svého naplnění, nýbrž spíše spočívá v naději, že lidská bytost je schopna obrátit se k bratrskému soužití, když se postupně stává solidární s bratry a sestrami, kteří jí jsou dáni. Takové svědectví nachází svou inspiraci v příkladu samotného Krista (2 Kor 8–9, kde svatý Pavel nabízí kostru pro teologickou reflexi nad solidaritou mezi křesťanskými komunitami). V tomto smyslu je solidární bratrství privilegovaným prostředkem k „ohlašování království“. Slib poslušnosti, slib naslouchat Slovu s cílem nechat se vést a dát se do služeb pro dobro všech, je pečeti u vstupu k solidaritě.

Veškeré obrácení je nakonec dílem milosti. Nicméně na toho, kdo touží po obrácení, připadá úkol zajistit si patřičné prostředky a konkrétní podmínky, aby mohl být působení této milosti vystaven. Z tohoto hlediska můžeme říci, že způsob žití *slibu chudoby* je jedním z prostředků této přípravy. Nemůžeme popřít skutečný paradox, který postihl náš řeholní život. Zpočátku byl řád chudý a žebravý, jak jednoduchý a rychlý byl však přechod k životu ve změkčilosti a v individualismu! To platí z hlediska kolektivního: můžeme pochopit, proč Dominik chtěl tolik varovat před touhou po vlastnictví, jejíž působení nás může spíše vázat ke lpění na hmotných dobrech než přimět k volnosti a disponovanosti ke kázání. Tvrzení je však platné i na rovině osobní, což se ukazuje zejména na nás, kteří jsme vstoupili do řádu s pár věcmi. S každou novou asignací je potřebné řešit čím dál složitější stěhování, protože

se nám mezitím podařilo nashromáždit knihy a předměty nejrůznějšího druhu, nemluvě přitom o společenských či akademických funkcích. Slib chudoby nás má přivádět den za dnem k tomu, že přestaneme usilovat o zajištění jistot vlastními silami a dáme přednost tomu, aby „živoucí vztahy“ s lidmi (a s bratry z komunity a provincie) byly v posledku naší skutečnou jistotou. Díky tomuto opuštění se každému dostane „stonásobné míry“.

Nemáme náležet k těm konkrétním místům, která by zůstávala netečná vůči ostatním, ale spíše máme přijmout být solidárními v zemích, kam jsme posláni. Je na místě společně usilovat o získání větší jednoduchosti a prostoty života, nikoli jakýmsi nezdravým potěšením z hrdinství chudoby, které by vedlo k sebenaparování, ale spíše abychom došli skutečné vnitřní svobody a hlubší vzájemné důvěry, která nám pomůže důvěřovat, že každému se dostane podle jeho potřeby. To znamená podtrhnout *podstatnou souvislost mezi slibem chudoby a odhodláním odevzdat svůj majetek ke společnému užívání*. Je však třeba přiznat, že odevzdání majetku ke společnému užívání je jednou z největších potíží, s níž jsem se setkal v našich komunitách, ale i mezi komunitami navzájem v rámci jedné provincie. Každému jsou známy mnohé strategie, které se pokoušejí oslabit závazek chudoby, a rovněž víme, že v tomto bodu spočívá jedno z nejslabších míst našeho společného života. Mít zkušenost s touto slabostí znamená zažít ve svém životě výzvu, již představuje povolání k solidaritě s ostatními: společný život v každodenním bratrském sdílení, v uspořádání komunity podle závěrů kapituly stejně jako konkrétní správa společného jmění, všechny tyto aspekty jsou v jistém smyslu „pedagogií“ solidarity. Mít na paměti vzájemnou solidaritu mezi sebou navzájem, tedy mezi komunitami a provinciemi, či ještě navíc navázat pouta opravdové solidarity s chudými tohoto světa, to vše vyzývá vzít vážně závazek preferovat organizování našich osobních a komunitních životů ve znamení nezajištěnosti spíše než na naprosté zajištěnosti. Učinit volbu nechat se dobrovolně uvést do nejistoty a „vyvlastnit se“.

Slib čistoty má podíl na tomtéž pohybu, když i on zve k jakémusi citovému odpoutání. Jeden bratr vyprávěl, že po několika měsících života v komunitě, která čelila značné tísní a v jejíž blízkosti se nacházelo mnoho obětí chudoby, byl nejvíc v ohrožení nikoli slib chudoby, nýbrž čistoty. A opravdu, trpěná chudoba je nezáviděníhodná a nemůže být považována za hodnotu samu o sobě. Závazek k solidaritě vzhledem k chudým volá po prohloubení a kultivování závazku čistoty. To znamená zachovat si správný odstup, který ve skutečnosti otevírá každému prostor svobody. Odpoutanost, k níž přirozeně vede slib čistoty ve zdrženlivosti, je jakousi nejistotou v osamocení, je nasazením, díky němuž se stáváme schopni solidarity podobným způsobem, jakým ji Kristus uskutečňuje ve svém lidství. Čistota tedy vede nejen k určitému postoji v existenci, ale taky pobízí k osvojení si určitého druhu vztahu s potřebnými. Nejde ani tak o naplnění potřeb jako spíše o svázání osudů ve vztahu solidarity, který osvobozuje každého.

Solidarita v misiích a svědectví pro svět

Během návštěv v nejrůznějších působitích našeho řádu je vždy velmi důležité připomínat organickou jednotu našeho řádu, který není pouhou sumou jednotlivých samostatných větví, sjednocených navzájem na způsob jakési federace, stejně jako provincie není pouhým součtem jednotlivých komunit a stejně tak komunita není souhrnem jednotlivých bratří. Toto zaměření organické skutečnosti (svým způsobem integrativní; srov. LCO 1, VII) je samo o sobě jistým ohlašováním Božího království: toužíme-li po světě, jehož králem by mohl být Bůh smlouvy a v němž by lidstvo nehledalo jiné bohy utvořené podle své chuti, je třeba z tohoto světa vytvořit místo příhodné k životu pro všechny lidi – samozřejmě pomocí lidských schopností a s přijetím veškerých omezení, která jsou vlastní lidskému rodu. Takový svět se nemůže omezovat pouze na smluvní uspořádání mezi entitami či samostatnými jednotlivci, musí to být svět, kde úděly jedněch i druhých jsou spojeny v jediné existenci. A to proto, že jsou spojeny v jediné naději v Bohu, který je pramenem společenství mezi lidmi a jenž zároveň vyžaduje jejich aktivní zapojení. Takové může být kázání o bratrství, k němuž přispívá závazek k solidaritě.

Otázka vztahu k hmotným dobrům, zejména k penězům, v našich komunitách podává svědectví o pojetí *sociality*, které neseme a které chceme předávat, ale je to také otázka skutečné naděje, kterou vkládáme v proměňující moc „práce bratrského společenství“ (srov. E. Lévinas, *Socialité et l'argent*; in: C. Charlier et M. Abensour, *Cahier de l'Herne*. Emmanuel Lévinas, Editions de l'Herne, Paris, 1991, p. 134–138; jde o text, v němž *socialita* označuje dynamiku sociálních vztahů, které organizují a ovlivňují společnost či kulturu). Pravidla, jimiž se řídíme v této oblasti, zde nejsou proto, aby umravňovala řeholní život, ale spíše aby jej zasadila do teologického rámce a aby dodala našim konkrétním skutkům eschatologický rozměr. Je to právě tato perspektiva (a také se silou naděje, kterou může dát), která nám pomůže dát do pořádku možné nedostatky (tajné účty, odolávání proti odevzdání majetku ke společnému užívání, duch konzumu, zesvětštění osobního života, dávání přednosti rodinným vztahům či soukromému podporování před komunitní solidaritou, spojenectví vytvořená na základě vzájemných sympatií...). Tyto nápravné kroky nežadají ani tak mravní soudy nad osobami, jako spíše tvořivost v solidaritě bratrského života. Z teologického hlediska se budeme moci odvážit definovat priority ve prospěch těch nejchudších, méně zajištěných, méně produktivních v rámci jedné komunity. Toto hledisko bude moci řídit prostředky užitě pro ustavení vzájemné závislosti bratří v rámci jedné komunity (společné řízení, dát každému to, co potřebuje...).

Tento horizont bude také tím, co orientuje vztahy solidarity v rámci provincie. Zde často narážíme na tyto problémy: rozdělení na bohaté a chudé komunity (přičemž občas ty nejbohatší pomáhají těm nejchudším, ale v určitých případech jen dle vlastních kritérií

vycházejících z vlastní iniciativy); existuje také nerovnost mezi komunitami, které mají transparentní hospodaření, a těmi, které se snaží zatajovat pravý stav věcí; na mnoha místech byly založeny instituce pro apoštolát, které se mu sice jistě věnují, ale mohou být také postupně pokoušeny stávat se nezávislými na provincii, či dokonce vystaveny tomu, že se zodpovědný bratr stává prakticky jejich „vlastníkem“. Na mnohem obecnější rovině jsou mnohé provincie přivedeny k tomu, aby se zamyslely nad vztahem mezi výběrem apoštolských aktivit a jejich výnosností. Zatímco nelze tento aspekt ignorovat, je třeba vyhýbat se tomu, aby kazatelské aktivity, z různých nespécifikovaných ekonomických důvodů, nasměrovaly naši solidaritu tam, kde je zaručeno naše vlastní zajištění. Je vhodné připomenout vztah, který může být v rámci provincie vybudován s komunitami, institucemi, dokonce i vikariáty, které jsou považovány za málo spoluúčastné. Co se tohoto týče, příliš často se ekonomická skutečnost stává první, někdy i jedinou cestou hledání vztahu s druhými.

Vzhledem k tomu, co bylo řečeno, jaký obraz o světu ukazuje Řád? Nad touto otázkou je třeba přemýšlet, abychom si lépe uvědomili radikální požadavky, které jsou kladeny na naše bratrské společenství, jež je zde pro svět. Otázka rozhodnutí se pro chudé je zásadní, protože je kritériem analýzy, hodnověrnosti a vyjití ze sebestřednosti (kdo je náš bližní?). Jakým způsobem jsou naše komunity spojeny v solidaritě a sdílí ji s celkem provincie, či dokonce celého Řádu?

Tento problém se v Řádu projevuje především na úrovni zdraví a počáteční formace, kde můžeme sledovat největší nerovnosti mezi bratry. Zároveň se můžeme zamyslet nad blízkými vazbami na nějaké prostředí, které se mohou jevit dost nekompatibilní z hlediska celku Řádu. Stejně tak musíme podtrhnout velkou nevyváženost v rozvržení prostředků k apoštolskému životu, apoštolského nasazení a to znamená někdy i apoštolské svobody. Příkladem je přijetí (nebo dokonce nabídnutí se pro ni) služby ve farnostech kvůli živobytí, čímž utrpí prioritá stanovená pro vzdělání, podporu chudých a žen či ochranu dětí.

Pokud jde o fungování solidarity u nás, je nezbytné požadovat jasnost, průhlednost a zodpovědnost v konkrétních věcech. Zároveň je důležité nežádat od těch nejslabších, nejvíce potřebujících základní věci, to, co nežádáme od silnějších. Tak to zajisté funguje ve světě, ale je důležité, abychom my, kdo jsme povoláni hlásat dobrou zvěst slovem i životem, odolali tomuto pokušení.

Vytvořit kulturu solidarity

Jako odpověď na požadavek generální kapituly v Římě, která pověřila magistra řádu k založení „komise na podporu misí“ (ACG Řím 2010, 231), byla ustanovena před třemi roky komise solidarity, která byla pojmenována *Spem Miram Internationalis*. Jejím hlavním úkolem je podporovat rozvíjení kultury solidarity, o které jsme mluvili výše,

a podle tohoto hlediska spravovat fondy solidarity. Tato správa musí najít svůj smysl v hlavních liniích této kultury solidarity, stejně jako nalezne svou platnost pro šíření solidarity natolik, nakolik bude „společná kultura solidarity“ všemi podporována.

Můžeme jmenovat několik předpokladů takové kultury. Musí být založena na společném apoštolském povědomí a na společně přijatých prioritách. Nebylo by například možné rozvíjet solidaritu v oblasti počáteční formace, pokud nejsme všichni přesvědčeni, že je důležitější podporovat povolání všech bratří pro Řád, než se jen omezit na starost o entitu, ke které náležíme. Tímto je znovu zdůrazněna skutečnost, že Řád není nějakou federací provincií, byť je velmi důležité, aby provincie byly vskutku zakořeněny místně, kulturně i církevně. Toto zakořenění v „dílčím“ je zásadní pro to, aby každá entita přispívala k rozvinutí poslání Řádu v jeho službě univerzální církvi. Skutečná solidarita může být nastolena jen natolik, nakolik dokážeme vybudovat skutečné povědomí a vzájemné uznání ohledně projektů, které jsou každým nesený. Nakonec, jestliže chceme růst v solidaritě, předpokládá to, že každý z nás, každá entita bude opravdu přesvědčena, že je třeba držet se „skutečně nezbytného“ dávajíc celý zbytek k dispozici všem.

Proto žádám všechny entity, komunity a provincie, aby přemýšlely nad tím, jak by mohly lépe žít solidaritu v Řádu. Je možné identifikovat vícero forem příspěvní k tomuto projektu vzájemné solidarity: pravidelné kontribuce do řádového fondu solidarity ze strany komunit a provincií, které podporují apoštolské projekty a formaci těch nejslabších entit; spolupráce na formaci mladých bratří; tematická aliance (například v oblasti vzdělávání či ochrany dítěte); sdílení našich „lidských zdrojů“ (vyučujících, pastýřů, odborníků); částečné odpovědi na konkrétní žádosti; sdílení „vztahových zdrojů“ (někdy jsme velice žárliví na naše dobrodince!). Komunity a provincie se mohou, každá na své úrovni, rozhodnout podpořit tyto projekty řádové solidarity. Komise *Spem Miram Internationalis* sleduje projekty k předložení magistrovi Řádu a stará se to, aby peníze byly použity po zralé úvaze, tak aby komunity a provincie, které je darovaly, věděly, jak bylo naloženo s jejich štedrými příspěvků (viz internetové stránky komise *Spem Miram Internationalis*: www.spemmiram.org., které představují tyto cíle i procedury kandidujících projektů, dávajíc k dispozici formuláře k zapsání projektu a ukazujíc realizace projektů podporovaných různými fondy).

Je jasné, že dobrá dynamika solidarity si žádá několik podmínek: sem patří samozřejmě požadavek na jasné účty vydané z toho, co se realizuje, vyjádření vděčnosti, ale také nestavět se do role oběti a infantilní závislosti. Nedávno jsem si díky jednomu bratru uvědomil, že se naše dynamika solidarity pravděpodobně zvýší, najdeme-li způsob, jak rozvinout společně projekt solidarity s jinými, než jsme sami. Vyjádřil touhu, aby se to stalo způsobem, kterým bychom oslavili výročí Řádu – dát světu to, co jsme dostali!

Toto by mohl být opěrný bod k uzavření tohoto listu o kultuře solidarity. Jistě, potřebujeme více rozvinout vzájemnou solidaritu mezi námi, což bude podstatný prvek k upevnění jednoty řádu. Ale jak už jsem podtrhl na začátku tohoto listu, tato kultura nesmí nikdy ztratit ze zřetele fakt, že Dominik nám zanechal Řád, který se rozhodl být kazatelským coby žebravý, čímž napodobil toho, jehož příchod do světa chceme hlásat: Slovo života, které se představilo jako žebrající o pohostinnost lidstva, aby ukázalo, že v Synu se Bůh chce stát solidární se světem.

Váš bratr

fr. Bruno Cadoré OP
Magistr Řádu bratří kazatelů
Prot. 50/14/370 Letters to the Order
Překlad bratři klerici a fr. Lukáš Fošum OP

NOVÝ DOMINIKÁNSKÝ BLAHOŠLAVENÝ

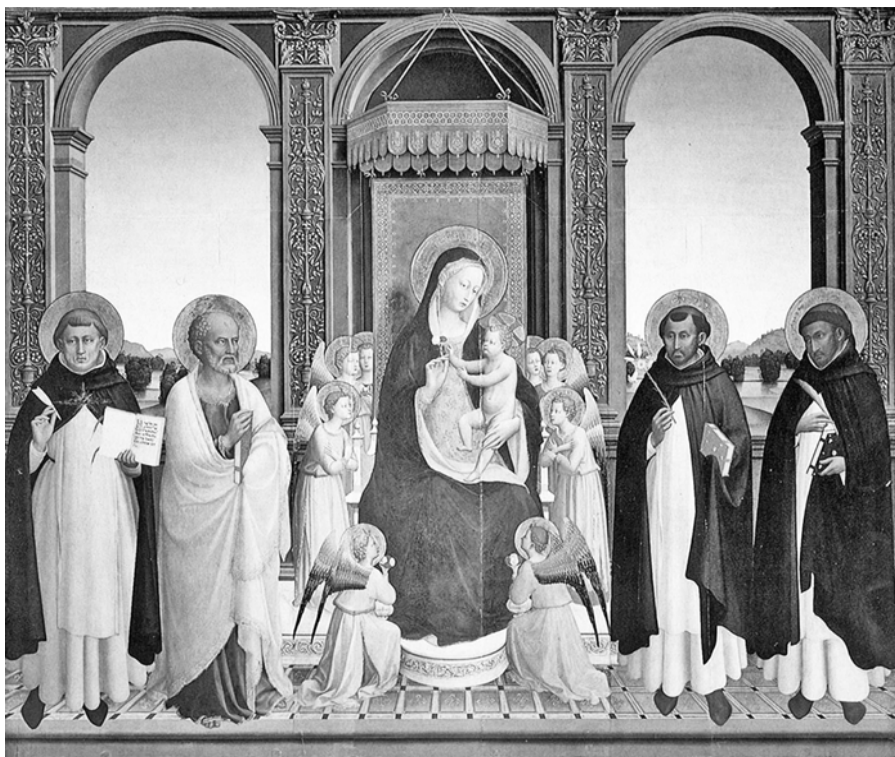
Pio Alberto del Corona OP (1837–1912)

Dne 17. září oprávnil papež František Kongregaci pro blahorečení a svatořečení k veřejnému vyhlášení trojice dekretů. Týkají se zázraků na přímluvu dvou Božích služebníků a jedné blahoslavené. Otevírá se tak také cesta k beatifikaci mons. Pia Alberta del Corona OP.

Narodil se v Livorno 5. července 1837. Dominikánský habit přijal v roce 1855 a v roce 1859 se definitivně zasvětil Bohu slavnými sliby. 5. února 1860 přijal v bazilice San Marco ve Florencii kněžské svěcení. Byl profesorem v semináři ve Florencii, převorem v San Marco ve Florencii. V roce 1874 byl jmenován biskupem koadjutorem v San Miniato a biskupské svěcení přijal 3. ledna 1875. V roce 1897 byl jmenován 1898 sídelním biskupem v San Miniato. Byl jím až do své rezignace v roce 1906. Na odpočinek odešel jako titulární arcibiskup ze Sardica. Zbytek svého života prožil v klášteře ve Fiesole. Byl dobrým pastýřem své dieceze, skvělým duchovním vůdcem mnoha duší. Spolu s Elenou Bruzzi Bonaguidi založil kongregaci sester dominikánek Ducha svatého. Napsal řadu teologických a asketických knih, ze kterých lze jmenovat: *I quattro cardinali della felicità secondo S. Tommaso d'Aquino* (1874); *I misteri di Gesu Cristo secondo la dottrina di S. Tommaso d'Aquino* (1889–1892); *Fiori di meditazioni* (1913). Zemřel v San Miniato 15. srpna 1912 ve věku 75 let. Jeho tělo bylo pohřbeno na hřbitově della Misericordia ve Florencii. Protože k jeho hrobu přicházelo mnoho poutníků, bylo tělo 21. října 1825 přeneseno do zvláštní kaple v kostele sester dominikánek, které založil. (*Radio Vaticana, op.cz*)

PORODIT KRISTA

Fra Angelico: Panna a Dítě se svatými (1428–1430). Foto: Wikipedia

*Každá duše totiž, která uvěří, počíná i rodí Boží Slovo i poznává jeho skutky.
(svatý Ambrož)*

Která jsi počala z Ducha svatého...

Maria se na první pohled nelišila od ostatních dívek. Nikdo, ani ona sama netušila, že právě ji si Bůh vyvolil pro velký úkol. Ale od dětství vzhlížela s důvěrou k Bohu a zachovávala všechna přikázání, nejen formálně, ale z celého srdce, z téhož srdce, ze kterého se později spontánně vyvinulo Magnificat. A Bůh, který vidí i to, co je lidským očím skryté, se v jejím srdci radoval.

Když nastal čas, přišel k Marii anděl (nejspíš se právě modlila), a pozdravil ji. I v našem životě dochází často k obrácení, k proměně, k náhlé změně, která jde přirovnat k úžasu z vidění anděla.

Maria se ulekla a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Je to přirozená lidská reakce na první setkání s Bohem. I když jsme o Bohu hodně četli a slyšeli, skutečnost, která zasáhne nás osobně, je vždycky jiná. Uvažujeme v srdci, co to mělo znamenat, někdy i pochybujeme o svém duševním zdraví. Anděl uklidňuje Marii: Neboj se, našla jsi milost u Boha. Nás také Bůh konejší něžnými slovy: Neboj se. Neboj se, červíčku Jáko. Nalezl jsi milost. Pojď a následuj mě. Duše je Bohem okouzlena a vydává se na cestu jako učedníci u Genezaretského jezera poté, co se jejich oči setkaly s Kristovým pohledem. Upustili z rukou rybářské sítě, beze slova opouštějí svůj dosavadní život, nedbají na křik svého otce Zebedea a jdou za Kristem. Tak reaguje člověk zasažený Božím pohledem.

S kterým jsi Alžbětu navštívila...

Maria počala Syna. Začíná v ní růst Boží život. Zatím o tom ví jen ona sama. Ale neuzavírá se do sebe. Vydává se za svou příbuznou Alžbětou, aby s ní tvořila společenství. Ví, že jí bude rozumět, protože i ona ve svém věku počala, jak pravil anděl. A k tomu porozumění také došlo, a proto z radostného setkání srdcí obou žen vytrysklo Mariino oslavné Magnificat.

Přesto nezůstávají s Alžbětou na zápraží propěvovat Bohu chvály, ale pouští se do běžné práce. Maria byla mnohem víc „milostiplná“ než Alžběta, jak ostatně Alžběta dobře odhadla, ale nepřijela do judských hor zpívat Magnificat, ale pomáhat Alžbětě s prací. Přesně tak, jak později učil její Syn: „Kdo chce být mezi vámi největší, ať je služebníkem všech“ (Lk 22, 26).

Kterého jsi v Betlémě porodila...

Dokud je Dítě v Mariině lůně, je stále očím světa skryté. Stejně jako naše zprvu malá víra. Ale jednou přijde čas, kdy je potřeba zjevit světu svou víru, porodit Krista viditelně v Betlémě. Někdy je velmi těžké sdělit své rodině, že už je to tak, opravdu jsme uvěřili v Krista a trváme na tom. A co teprve, máme-li v úmyslu stát se knězem, řeholníkem, sestrou? Svatého Tomáše Akvinského dokonce rodina unesla a na celý rok uvěznila, aby ho přiměla změnit úmysl vstoupit do dominikánského řádu. Od svého okolí můžeme občas očekávat spíše vraždění betlémských nevinátek než andělský zpěv.

Kterého jsi v Chrámu obětovala...

Pohledme znovu na Marii. Po překonání obtíží, kdy nikdo nechtěl o malém Kristu ani slyšet, natož mu poskytnout prostor vhodný k narození, a po malé útěše při klanění pastýřů a mudrců, přichází svatá Panna do Chrámu, aby podle Zákona zasvětila Bohu své dítě, svého prvorozeného Syna. Možná si myslí, že to nejhorší má za sebou, šťastně přivedla své Dítě na svět. Místo toho slyší: „Tvoji vlastní duši pronikne meč“ (Lk 2, 35).

Mnoho lidí po svém prvním zážitku s Bohem očekává, že hlubší duchovní život s sebou bude přinášet ještě větší a hlubší prožitky blaha. Ale učitelé mystiky mluví o očišťování, o utrpení, o nocích smyslů a ducha. Je to tedy podvod? Chce nás Bůh jenom zákeřně nalákat, aby nás pak mohl mučit? Nezapomínejme, že jsme natolik deformovaní dědičným hříchem, že se držíme zuby nehty toho viditelného, co můžeme vlastnit na tomto světě, a ztratili jsme porozumění pro věci Boží. Proto je potřeba očišťování, u někoho více, u někoho méně.

Kterého jsi v Chrámě našel...

Tři dny Josef s Marií hledali dvanáctiletého Ježíše. Nejdříve u příbuzných, mezi dětmi, v útulcích, kde se zdrželi na noc. Teprve úplně nakonec je napadlo jít se podívat do Chrámu. Není to s námi podobné? Nehledáme Krista také nejdříve mezi příbuznými nebo svými vrstevníky?

Většina evropských jazyků má jeden a tentýž výraz pro chrám a pro církev. Nenaznačuje nám tím Písmo, že Krista najdeme jedině v Církvi? Papež František v katechezích o Církvi říká: „Občas lze slyšet, jak někdo říká: Věřím v Boha, věřím v Ježíše, ale církev mne nezajímá. Kolikrát jen jsme to slyšeli? A tak to nejde. Někdo chce mít osobní, přímý a bezprostřední vztah s Ježíšem Kristem mimo společenství a prostřednictví církve. To jsou nebezpečná a škodlivá pokušení. Jsou to, jak říkal velký Pavel VI., absurdní dichotomie. Je pravda, že kráčet společně je náročné a někdy to může být namáhavé. Může se stát, že některý bratr či nějaká sestra nám působí problém nebo nám vadí. Pán však svěřil svoje poselství spásy lidem, nám všem, svědkům. A v našich bratřích a sestřích s jejich dary a omezeními nám jde vstříc a dává se poznat. A to je příslušnost k církvi. Pamatujte si dobře: být křesťanem znamená patřit k církvi.

Drazí přátelé, prosme Pána, aby nám na přímluvu Panny Marie, Matky církve, udělil milost nepodlehnout nikdy pokušení myslet si, že se můžeme obejít bez druhých, bez církve, že se můžeme zachránit sami a být laboratorními křesťany. Naopak, není možné milovat Boha a nemít rád bratry, nelze milovat Boha mimo církev. Není možné být ve společenství s Bohem a nebýt v církvi. Nemůžeme být dobrými křesťany jinak než spolu se všemi, kteří se snaží následovat Pána Ježíše, tedy jako jediný lid, jediné tělo, kterým je církev.“ Amen.

Jitka Hosanna Štěpánková

SETKÁNÍ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

pořádá Kazatelské středisko České dominikánské provincie
pod záštitou provinciála fr. Benedikta Mohelníka OP

11. 10. 2014 v dominikánském klášteře v Praze

PROGRAM

9:00 Růženec

9:30 Mše sv. – hl. celebrant a kazatel fr. Dominik kard. Duka OP

Malé agapé

11:00 Slovo provinciála

11:15 Dny víry 2015

12:00 Dominikánští laici ve světě (*Klaus Bornewasser*)

12:30 Anděl Páně, sexta

Společný oběd

14:00 Kaleidoskop laického apoštolátu

15:00 Skupinky

- *dominikánské misie*

- *evangelizace životem mezi mládeží*

- *centrum rodin sv. Zdislavy*

16:15 Nešpory

Po skončení hlavního programu následuje večerní agapé.

Závazné přihlášky zašlete do **1. 10. 2014** na adresu: Jan Jáchym Beneš, Nám. Chuchelských bojovníků 11/5,
159 00 Praha 5, e-mail: sedor@op.cz. Při přihlašování uveďte, zda máte zájem o společný oběd.